

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

Különszám

1996. KARÁCSONY

Karácsonyi himnusz

Kelet s Nyugat határa közt:
a nagyvilágon mindenütt,
dicsérjük mind Krisztus királyt,
szűz Máriának szent Fiát.

Világ teremtő Istene
a szolgáló testét vette fel,
testével testünk váltja meg,
hogyan műve így ne vesszen el.

A szűzi testnek templomát
az ég kegyelme járja át:
a lányka méhe befogad
felfoghatatlan titkokat.

A tiszta szívnek otthona
egyszerre Isten temploma;
férfit nem ismer, folttalan -
szó hallatán fiút fogan.

A Szűz megszülte Gyermekeit,
kit Gábor angyal hirdetett
s bezárva még a méh ölén
János repesve érezett.

Nem bánja szalmán fektetik,
nem borzad: jászolba teszik.
Ki táplál minden madarat,
kevéske tejjel jóllakik.

Az égi kórus ünnepel,
dicséri Istent víg dala,
a pásztorok közt megjelent
a nagy Mindenség Pásztora.

Jézus, magasztal énekünk,
ki szűztől születél nekünk:
Atyádat és Szentlelkedet
örökre dicsérjük veled. Ámen

*A karácsonyi zsoltó reggeli imaórájából,
Sedulius V. századi himnuszának első része.*

Szegénységünk kincse

Megünnepeljük a megtestesülést:
Isten Fia emberként jött közénk.
Többnyire *külső* emberi alakra,
emberi megjelenésre és visel-
kedésre gondolunk. Pedig emberré
lenni: elsősorban szellemi, *belső*
történet, vállalkozás.

Embernek lenni azt jelenti: elfo-
gadom Istentől adott körvonalaimat
és bizalommal megélem. Ő a
Forrás, a bölcs Tervező, a folyama-
tos Éltető - én pedig rászoruló
vagyok: Belőle élő. Nem a magam
erejéből vagyok, aki vagyok! Iránta
bizalomban, ráhagyatkozva élek. Ez
a "lelki szegénység".

"Krisztus Jézus, mint Isten, az
Istennel való egyenlőségét nem tar-
totta olyannak, amihez feltétlenül
ragaszkodnia kell. Szolgai alakot
öltött, kiüresítette önmagát és
hasonló lett az emberekhez." (Fil
2,6-7)

A sátán sokszor próbálta kisérteni
arra, hogy ne önküresítésben, biza-
lomban, engedelmisségben éljen,
hanem vegye kézbe saját sorsát a
saját feje szerint és a saját erejéből.

De Jézus nem látszatra, *külső*
kinézetre lett ember! Elvállalta
embersorsunk *belső* jellegét: biza-
lomban kiszolgáltatott, odaadóan
engedelmes, az Atya dicsőségét
keresi, nem a sajátját.

Mi, sajnos, sokszor eltévesztjük,
eláruljuk emberségünket azzal,
hogy magunkakarunk mindent látni,
tudni, érteni, tenni, intézni... Mintha
"kis istenek" lennénk. A sátán
mindig errefelé kísért. Nem sze-
retjük az Istennek való önátadást,
az Atya-gyermek bizalmas kapcso-
latát.

Jézus hív, hogy éljük meg ember-
létünket, úgy ahogyan ő: ne önerejű
biztonságra, biztosításokra építsük
az életünket, hanem élő Atyánk ere-
jére, gondoskodására. Isten ke-
gyelme mindig errefelé segít.

György atya

Az Örök Atya Szienai Szent Katalinnak így nyi-
latkoztatta ki ezt a misztériumot: "Szemléld a
hidat, az én Egyszülött Fiamat; úgy akarom,
hogy meglásd a híd nagyságát, mely az égből
a földig ér: azaz lásd, hogy a ti emberségek
földje mi módon egyesült Krisztusban az Isten
nagyságával. Ezért is mondom, hogy ez a híd
az égből a földig ér, tehát épp az egyesülés
miatt, amelyet az Ember-Istenben hoztam
létre."

P. Gabriele di S. M. Maddalena nyomán

*****

**Az értünk földreszállt Kisded Jézus: a Végtelen Szeretet!
Bőséges kegyelmét, áldását, lelki békéjét kívánjuk szeretettel**

1996. Karácsonyán az Újlaki Plébánia nevében János atya

*****

Aprószentek

Amikor a napkeleti bölcsek az újszülött Királyt iránt érdeklődnek, Heródes meghökken. Isten belép a történelembe, és azonnal politikai, érzelmi zavar keletkezik; az érvényben levő rendet zavarja meg. És a konfliktusban mindig az ártatlanok fizetnek. Micsoda árnyék, sötétség ez a Karácsony titkában! Az első Karácsony fordítottja volt annak, amit mi most szeretnénk: család, melegség, gyöngédség, szeretet, befogadás, ajándék. A család tagadása volt, gyilkosság, kivettség, hidegség, Isten ajándékának visszautasítása. A gonoszságnak vannak szükségszerű reakciói. Például, ha konfliktus támad a családban, a közösségben, a társadalomban, akkor a kicsi, a védtelen, a törékeny lesz a bűnbak, és mindig az ártatlan lesz az áldozat. A bűnbekeveredett embert a tiszta ártatlanság zavarja. Így van ez a betlehemi csecsemőkkel, így a világ kicsinyeivel.

Az aprószenteket Krisztus helyett ölték meg. Vagyis a második isteni személy ellen merényletet követtek el. Krisztusban az Isten beletestesült az

emberi törzsbe. Ettől kezdve minden ember meggyilkolása Krisztusnak az üldözése, és minden áldozatot Krisztus helyett ölnek meg. Óriási misztérium ez!

Az aprószentek áldozatából le kell vonni a következtetést: Magzathoz és kicsihez többé nem szabad nyúlni gyilkos kézzel!

(Barsi Balázs elmélkedéséből)

Az **ENGESZTELÉS** elsősorban nem vigasztalás, hanem sokkal inkább kérések, közbenjárás, elégtétel, s mindez Krisztussal egyesülni, hiszen Ő a mi örök példaképünk. Az engesztelésben imádságainkat, bűjtjeinket, önmegta-

adásainkat egyesítjük az Úr Jézus engesztelésének érdemeivel és ezért lesz kedvessé Mennyei Atyánk előtt.

Amikor engesztelünk, nem különítjük el magunkat a bűnösöktől, hiszen mi magunk is bűnösök vagyunk és éppen ezért kapaszkodunk Jézus Krisztus érdemeibe. Minden bűnösségünk ellenére is kötelesek vagyunk engesztelni a saját bűneink miatt is, de különösen nemzeti bűneink miatt, amelyek egész népünkre jellemzők és pusztulással fenyegetik egész népünket. Ilyenek: a káromkodás, a közöny és hitetlenség, gyakorlati materializmus, az alkoholizmus és az abortusz széleskörű elterjedése.

1996. dec. 28-án Aprószentek ünnepén éppen ezért engesztelünk. Azért a közel 6 millió emberpalántáért, akik nem születhettek meg, mert még születésük előtt kiontották életüket, mégpedig "békeidőben".

Hívunk minden jóakarátú embert, hogy engeszteljünk és elégtételt adjunk a végtelenül igazságos, de minket végtelenül szerető Mennyei Atyánknak!

Hívunk és várunk mindenkit a Belvárosi Főplébánia templomban 1996. dec. 28-án 15 órától.

Az első Karácsony óta nincs az emberi életnek olyan pillanata, amely Isten-mentes lenne. (Barsi Balázs)

A SZENTATYA A PLÉBÁNIÁRÓL

Nyolc esztendővel ezelőtt, 1988. december 30-án, Szent Család vasárnapján adta II. János Pál pápa a Christifideles laici (=Világi keresztény hívők) kezdetű apostoli buzdítását. Az írás néhány fontos gondolatát idézzük.

» 26. Az egyházi közösség, jóllehet, mindig bizonyos egyetemes jelleggel rendelkezik; mégis, közvetlenül és láthatóan a plébániában jelenik meg, ez az Egyház megtelepedésének elsődleges helye. Bizonyos értelemben maga az Egyház, aki fiai és lányai között él.

[...] a plébánia elsősorban nem struktúra, terület vagy épület; hanem inkább Isten családja, testvériség, amelynek egy a lelke, "családi, testvéri és befogadó ház", a "keresztény hívők közössége". A plébánia végül is teológiai valóságra épül, minthogy eucharisztikus közösség.

[...] a plébánia a hit közössége és szerves közösség, vagyis fölszentelt szolgákból és más keresztényekből

áll. A plébános itt az egyházmegye püspökét helyettesíti, és az ő személye az egység hierarchikus köteléke az egész helyi egyházzal. [...]

27. Szükséges közelebről szemügyre venni a világi hívők közösségét és részvételét a plébánia életében. Minden világi hívő, férfi és nő figyelmébe kell ajánlani a zsinat oly igaz, jelentőségteljes és buzdító megállapítását: "Az Egyház közösségein belül annyira szükséges az ő munkájuk, hogy nélküle a legtöbb

esetben nem lehet teljesen eredményes a lelkipásztorok apostolkodása." Ezt a kétségkívül radikális megfogalmazást nyilvánvalóan a "közösségi ekkleziológia" fényében kell érteni, mert a szolgálatok és karizmák egymástól ugyan különböznek, de egymást kiegészítik és a maguk módján mindannyian szükségesek az Egyház növekedéséhez.

A világi hívők legyenek egyre jobban meggyőződve apostoli elkötelezettségük és buzgóságuk sajátos értelméről a plébánián. Újból a zsinat tanítása a mérvadó, amikor tekintélye teljes súlyával kimondja: "Az egyházközségi munka a közösségi apostolkodás szembeszökő példája, mert bekapcsolja az Egyház egészébe, és így egységbe tömöríti az embereknek azt a sokféleségét, amely az egyházközségben található. Szokják meg a világiak, hogy papjaikkal szoros egységben végezzék az egyházközségi munkát, és hogy saját maguknak meg a világnak a problémáit és az emberek üdvösségébe vágó kérdéseket az egyházi közösség elé terjesszék, közös megtárgyalás és megoldás végett." «

Isten áldását

kérjük János atyára születés- és névnapja alkalmából. Isten adjon neki erőt, hogy továbbra is annak szellemében vezesse a rábizott nyáját, akitől megbízatása származik, és akiével együtt ülheti meg születése napját. Segítse őt az apostol, akinek nevét viseli, hogy miként hajdan amaz ott állt a kereszt alatt, úgy az ő hűsége is töretlen maradjon mindvégig. Kérjük, fogadja hívei szívből jövő jókívánságait.